

zcela zbytečná, neboť šlo by v tomto případě za všech okolností jen o to, zda bude soud neschválení sňatku rodiči považovati důvodným či nedůvodným. Z toho plyne, že dítě i před sňatkem může na rodičích žádati obvěnění pro případ sňatku jen, když rodičům oznámilo zamýšlený sňatek. Jen když dítě takto učinilo zadost povinností úcty k rodičům a když rodiče pak přece a to bez podstatných důvodů odepírají souhlas k sňatku, zasluhuje dítě ochrany soudu a může se jí dovolávat. Podobně vyslovil se Nejvyšší soud i v rozhodnutích čís. 1495 a 4675 sb. n. s. Navrhovatel ani netvrdí, že před podáním návrhu přednesl své matce, že se zamýšlí oženiti. Že se o úmyslu synově, se oženiti, dověděla za řízení o jeho nynějším návrhu — že se to dověděla jinak, ze spisů nevychází — nenahrazuje oznámení, vyhovující povinné úctě navrhovatele k matce, jaké má na mysli § 1222 obč. zák. Dokud však navrhovatel sám nesplní označeným způsobem svou dětskou povinnost k matce, dotud nemůže podle § 1222 obč. zák. žádati, by ona splnila svou povinnost k němu a dala mu výbavu. Dotud není ani soud oprávněn zkoumati, zda matka odepírá právem či neprávem souhlas ke sňatku. Neboť dokud jí navrhovatel neoznámil, že se míní oženiti, neměla matka příčiny, by projevila souhlas nebo nesouhlas. Návrh jest tudíž předčasný. Usnesení nižších soudů, jež mu přes to vyhověla, odporují zřejmě zákonu. Bylo proto matčině dovolací stížnosti vyhověti a návrh pro tentokráte zamítnouti.

Čís. 8418.

Odklad exekuce.

Odkladu exekuce na základě konečného usnesení ve sporu z rušené držby, nemůže se domáhati dlužník proto, že podal vlastnickou žalobu.

(Rozh. ze dne 27. října 1928, R II 323/28.)

Na základě konečného usnesení ve sporu z rušené držby byla vedena exekuce vnuceným odstraněním kamenů a úpravou pozemku a hranic. Dlužník navrhl odklad exekuce z důvodu, že podal vlastnickou žalobu. Soud první stolice odklad exekuce povolil, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Odklad exekuce lze dovoditi jen z důvodů vypočtených výčetno v exekučním řádu. V projednávaném případě jest exekučním titulem konečné usnesení podle žaloby pro rušenou držbu. Žaloba taková směřuje již podle své povahy k tomu, by byl chráněn poslední faktický stav, konečným usnesením a exekucí má podle účelu řízení býti docíleno, by se žalující strana co nejrychleji opět dostala v držbu sporné části pozemku. Tím, že povinný po pravoplatném rozhodnutí o této žalobě podal vlastnickou žalobu, není odůvodněn odklad výkonu nálezu o rušené držbě, nemá-li řízení o rušení držby pozbyti svého účelu. Jeho účelem jest, zjistiti a uskutečniti stav prozatimní, dokud nebude petitorním sporem zjištěno silnější právo od-

půrce. Vlastnická žaloba není důvodem k odložení exekuce podle § 42 ex. ř. První soud proto neprávem odklad exekuce povolil, pročez v tomto ohledu napadené usnesení bylo změněno. Ježto však první soud dosud o tom nerozhodl, zda exekučnímu návrhu podle § 353 ex. ř. vůbec může býti vyhověno, bylo prvnímu soudu uloženo, by nyní o něm rozhodoval a na obsahu tohoto rozhodnutí bude záviseti, zda vymáhající strana má nárok na rekursní útraty (§§ 52 c. ř. s., 74, 78 ex. ř.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud správně uvedl, že důvody, ze kterých lze odložit exekuci, jsou v § 42 ex. ř. uvedeny výčetmo, jak již dovoděno v rozhodnutí čí. 4974 sb. n. s. Dlužník domáhá se odkladu exekuce na základě konečného usnesení z důvodu, že podal vlastnickou žalobu. Ale tím není dán žádný z případů v § 42 ex. ř. uvedených, zejména na případ čí. 1 nebo 5. Rozsudkem žalobě vlastnické vyhovujícím nevyslovuje se neplatnost, bezúčinnost nebo zrušení konečného usnesení ve sporu o rušenou držbu, aniž bezúčinnost exekuce vedené na základě konečného usnesení před ukončením vlastnického sporu. Věc má se takto: S jedné strany nemá žaloba vlastnická za účel zvrátiti zásady §§ 19 a 339 obč. zák., zásadu zákazu svépomoci, s druhé strany konečné usnesení má právě ten účel, upravit držbu až do rozhodnutí o právu samém a chrániti poslední držbu až do této doby; právní ústav zákazu svépomoci a ochrany poslední držby by byl, jak již rekursní soud případně uvádí, úplně obrácen na rub, kdyby mělo býti osobě, která se svého času dopustila svémocného jednání, propůjčeno právo, by se domáhala odkladu exekuce na základě pouhé skutečnosti, že strana povinná podá vlastnickou žalobu za trvání exekuce, která má odčiniti následky svémocného jednání. Potřebuje-li stěžovatel, jak uvádí v dovolacím rekursu, ochranu v tom směru, aby mohl v petitorním sporu úspěšně provésti znalecký důkaz, není mu bráněno, aby zažádal včas o zajištění důkazu tohoto dle § 384 a násl. c. s. ř.

Čís. 8419.

Poručenské účty a vzájemné nároky z nich plynoucí mohou býti projednány a vyřízeny jen v nesporném řízení. Teprve po skončení poručnictví a vyřízení konečného účtu patří na pořad práva.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1928, R I 557/28.)

Poručenský soud odepřel schváliti poručenský účet v položkách příjmů a poukázal navrhovatele (poručníka) na pořad práva. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by dále po zákonu jednal a rozhodl. D ů v o d y: Podle zákonných předpisů (§§ 238, 241 a 262 obč. zák. a §§ 203 až 215 nesp. říz.) má po-